

20295 V. 3.9

✓

MENSTRUUS
CHRISTIA-
NARUM COGI-
TATIONUM CER-
CILES
à CONGREGA-
TIONE MAJORI
Sub Titulo
BEATISSIMÆ
MARIÆ V.
IN COELOS
ASSUMPTÆ

*Dominis, Dominis
Sodalibus in strenuam
oblatus.*

LABACI, Typis Jo. Georgij
Mayr, Inc. Prov. Carn. Typog.
Anno M, DCC, XI

DOMINI, DOMINI
SODALES

Libellus hic non
complectitur ratioci-
nia, quæ contentione
animi, & prolixitate egeant;
conceptus sunt Christianæ
mentis breves & simplices;
legi absque mora, capique fa-
ciles, non tamen nudæ Epi-
cteti, aut Senecæ, sed de-
promptæ è fidei divinæ ora-
culis regulæ, haud quidem ita
illorum propriæ, quos amor

secessus & precandi studium
sibi mancipavit, ; quin ad
eos quoque pertineat, qui-
bus Aurora quævis curas in-
novat, & angusti ad Divi-
na sunt aditus. Nulla sunt
enim tā curvæ in terras ani-
mæ, quas non juvet inter-
dum Cælum suspicere; ne-
mo tot distentus negotijs, cui
punctum non suppetat otij,
quo tria brevissima conside-
rationis puncta percurrat.
Si præ turba occupationum
non vacat meditationi cœle-
stium placidâ viâ, & ratio-
ne insistere, potest tamen
quisque, priusquam se rebus
agendis applicet, salubri co-
gitatione animum munire,

eujusmodi Christianus hic
circulus presentissimus con-
tra vitiosos circulos dux sug-
gerit; hoc enim in nobis Chri-
stiana præstant cogitationes,
quod in molli cera signatorius
annulus, ut primùm subje-
rint animum, nisi impresso illi
charactere aliquo salutari, non
evanescent. Subiecta quot die-
diebus sententia vis tota est,
& velut epitome Cogitationis,
qua de agitur, verbis collecta
duobus aut tribus, ad memo-
ria subsidium brevis, aculeata
ad movendum; ad mentem to-
to diei decursu fovendam, ac
reficiendam idonea, proin me-
dullis Pharmacorum non absi-
milis, quæ exiguo tempore, ac
pondere nostra præstant. Ubi
Co

Cogitationum illarum Circulus legendis absolutus, lectio assiduâ erunt lectione repetenda, ut earum evadat intelligentia plenior, & fructus uberior; nam novi semper aliquid Evangelij effata produunt, nec unquam effata; verum plantis sunt haud absimilia, quæ locupletare solum suis proventibus non possunt, nisi altas prius in eo radices egerint. boni Consulite, vivite. & valete.

Ita vovet

Congregatio Major
Beatissimæ Virginis in
Cœlos assumptæ.

Chri-

Christianarum
Dictata Cogitatio-
num, in Singulos Mensis
dies Distributa.

I. DIES.

De Fide.

I.

Quicquid fides nos
docet, auctoritas
est loquentis DEI.

A

Hau-

Haurit Ecclesia ipso Christi ex ore Sacrosancto, quæcunque nobis credenda proponit, nec errari à via potest, in qua prælu-
cet ipsamet ducitque ve-
ritas.

II.

At enim fides Christiano quid confert, nisi morum quoque sit ipsi Regula? Et stultum quidem est, vocare in dubium, quod loquitur DEUS, quod plura Martyrum vulnera quàm ora; quod miraculorum voces infinitæ; quod ipsi etiam fateri demones coguntur: sed du-
plo

pol stultius id pro certo habere, & indubitato; sic tamen vivere, ut si pro falso haberetur. Dæmonum fides est, veris fidem habere, & contraria vivere.

III.

Sit ergo deinceps vivendi mihi principium fides, sit operum omnium amissis, & regula: quidquid ea damnârit, ejuro, & execror; nitente licet in oppositum naturæ præritate: hanc Evangelij effectus præfocabo. Quid enim natura? quid mundus? sensui serviendum &

cupiditati ; molesti nihil
admittendum, vel feren-
dum : Quid autem Chri-
stus? planè oppositum. U-
ter igitur æquior, an Chri-
stus, an Mundus ?

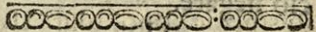
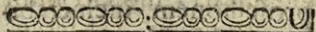
*Gratias DEO age, quòd sis
in eius Ecclesiam adscriptus ;
fidei symbolum attentius re-
pete, velut iteratam eius pro-
fessionem, ac solemnem.*

Ad auge nobis fidem. Luc.

17.

*Quid prodest, si quis Ca-
tholicè credat, & gentiliter
vivat? S. Petrus Damia-
nus.*

II. Di-

II. DIES.

De Fine Hominis.

DEUM finem habemus supremum & ultimum; nequè is potuit nisi uni sibi nos creare; dictat ultrò nobis animus magnâ voce, nos esse unius in DEI obsequium conditos, nec illam possumus naturæ

professionem. ineluctabilem, nisi sacrilego mendacio negare.

II.

Detur igitur cuique quod suum est, & DEO cuius toti sumus, nos totos reddamus. Hoc nisi studio liberali, & tanquam filij præstemus, mancipabit nos sibi vel inuitos, estque nobis necessario sub Regis optimi, vel sub irati vindicis imperio vivendum. Age sis itaque, & utrum vis, elige.

III.

Tendit suum, unaquæque res ad finem, & sequitur

etur conditionis suæ pondus. Si orbem illuminare sol renuat, licet ad hoc in cœlo positus, non modò frustra sit, sed monstrum potiùs in mundo; sic D E O totum qui dare se abnuit, cum sit dumtaxat ob D E U M conditus. Ego cujusmodi sum? An qualis, qui solius D E I causâ, & à D E O factus? mea verò studia omnia, vita omnis an D E U M spectat unum? Proh! quota vitæ hujus brevis portio est, quam possim illi verè asserere! Hic porro quid agimus, si hoc non agimus,

ob quod solum hanc in lu-
cem venimus

Hic serio statue DE O-
mnice vivere, nec e devoto illi
holocausto rapina, seu furto
quicquam subducere.

Dominus meus, & Deus
meus. Joan. 20.

Totum te exigit, qui to-
tum te fecit. S. Augusti-
nus.

III. DIES.

De Morte.

I.

Mortem sanè timeat, imò & horrescat, qui vitam non vivit Christianam; vitæ siquidem ex genij cura, & delicijs ante-actæ, quàm infinita sunt pœnatum, & quanta nomina occasionum omissarum, ex quibus in promptu erat

salus? quàm acerbus dolor, & implacabilis? quàm triste DEO vixisse inimicum & inuisum defungi? quàm atrox momentum, quo temporariæ voluptates clauduntur universæ; cruciatuum verò nullis claudenda sæculis æternitas panditur!

II.

Quod tunc optes vixisse, nunc vive, quod egisse, nunc age, nunc inquã aggredere; nec ullam ad hoc particulam temporis supervacaneam reputa; punctum quod vivis, fortè ultimum est, quò tibi ha-

hactenus vita prolixior,
hoc capulo propior, tan-
toquè mors instat celeri-
or, quanto lentior venit.

III.

Quantula nobis futura
sint caduca omnia, cum
nobis auferentur, mortem
consulam; fida est & ve-
ra consiliaria. Quò illa
formæ tam cultæ species,
exaggeratum illud auri
pondus, honores, deliciae,
quid tunc ijs futurum
censebitur? quò abitura,
& cui bono? fucum faci-
unt nobis, dum vivimus,
morituros apertâ facie
percellunt, & siderant,

viventi pretiosa sunt, vilia morienti. Utrius nobis iudicio standum est? Heu! nobis quàm nihili cernenda sunt omnia in luce veridica cerei lustralis, quem tunc mors nobis imminens accendet: Serum tamen erit, aperire ad eam oculos, cæcitate tam diu adamatâ clausos.

Cogita igitur, quid tibi potissimum timori futurum sit, si nunc mori contingat; timori occurre, & salutem quamprimum in tuto pone. Quidquid agis per diem, tanquàm ultimum age, nec unquàm repe-
tex-

endum; in verendo præsertim Sacramentorum usu.

Uno tantum gradu ego morsquè dividimur, 1. Reg. 20.

Christiano crastinum non est. Tertullianus.

IV. DIES.

De Iudicio ultimo.

I.

Tuo itaque tribunali
Christe iudex supreme
sistendus sum, & pro
me-

meritis vitæ in fragili corpore traductæ, justam subiturus sententiam? hoc tam certâ credo persuasione, ut si tubam audissem cantu terribili mortuos excitantem.

II.

Quo animi sensu tot illic tetras imagines spectaturi sumus turpium, & impiarum sine numero cogitationum? quo sceleratorum maculas operum? quo sprete pudorem multiciples gratiæ laturi? ô irati diem pavendum judicis! qui nostra omnia in aperta exponet orbis

totius luce, ipsosque intimos, & indeprehensos cordis motus, suspiria levia, morulas temporis, numeratò censebit, imputabitque ad usq; obolum, ne minimâ quidem condonationis ullius indultâ particulâ! Sua justos ægrè servabit probitas. Scelertis & improbis quid tandem fiet?

III.

Cujusmodi verò sententiæ fulmen ab inexorabili vindice, obduratis perditorum capitibus ingruet? *Ite maledicti, &c.*
Quo DEUS! quò formi-

midande pravorum arbit-
 ter abs te ituri sunt? quem
 assignas execratis locum?
 aut quis à te sempiternum
 projectos carcer excipiet
 infelices.

*Finge animo, sisti te Chri-
 sto judici, memoria repete, cu-
 jus culpa praesertim oneran-
 dus sis pudore, & hoc etiam
 atque etiam recogita, certus
 abstrusa qualibet scelera ju-
 ris tunc publici evasura, nisi
 qua poenitentia maturè dele-
 verit.*

*Antefaciem indignationis
 eius quis sustinebit? Nahum
 I.*

Va!

Væ ! etiam laudabili vita hominum, si remota misericordiâ discutias? S. Augustinus.

V. DIES.

De Paradiso.

I.

Paradisus ! Ah magnū, & incomprehensæ beatitudinis nomen ! quod maiorū omnium longè umbram, & accessum excludit; possessionem bonorū
om-

omnium, complexu immenso colligit; divinæ magnificentiæ palmare opus est; infinitum pretium sanguinis Christi JESU, summa votorū, quæcumque possunt ab homine fingi, & aliquid insuper votis illis augustius, & majus.

II.

DEUM clarè sua in luce cernere qualis est, suæque gloriæ fulgentem splendoribus! eundem amare sine modo! tenere nullo amitte dimetu! esse ipsâmet DEI felicitate, & gaudijs felicem! hæc

mihî desideriorum spes, & meta; quatrimum superest tristis exilij, & æternum ejus sum, & cum eo, cujus fruam amore immortalis.

III.

Quid refert hic quo loco jaceas, dum illic in perpetuum cum JESU, & MARIA regnabis? fatin' jure querar, & doleam, beatitatem infinitam, parvo mihi emendã labore, quàm suis crucibus Martyres profusè emptam, gratis sibi donatam putaverunt? Proh!

bea

beata ætermitas! ô nôrint
homines quanti sis!

Conspiciendi DEI flammis
assiduè dulcibus animum
vapora & incende; ad cœli a-
spectum sordeat tibi terra-
Hominis est mente cœlestibus
affixi, nec mirari quicquam,
nequè metuere.

Satiabor cùm apparuerit
gloria tua. Psal. 16.

Silabor terret, merces in-
vitet. S. Bernardus.

VI. DIES.

De Inferis.

I.

Quanto nos horrore
nuda inferorum ob-
rueret mentio, si damna-
torum audiremus lamen-
tabiles ejulatus ! Suspi-
rant, gemunt, irrugiunt,
interrogos ardentes igni-
um æternorum. Se iuá-
que irati accusant, flent,
dam

damnant scelera ; retrahant , execrantur ; sed fero dolore , unum id agunt eorum lachrymæ , ut flammam proritent , & acuant , quibus semper arsurum , nunquam sunt , ô nunquam ! absumendi ! ô miserorum poenitudo , quàm sæva , & crudelis ! quàm otiosa , & vacua !

II.

A beatissimo summi boni aspectu in perpetuum exulare , igne uris , cuius dumtaxat umbra est ignis , quo utimur ; exercuari malis omnibus , nullo fine , nullo intervallo , aut levamen-

mento solatij; habere dæ-
mones nunquàm nō ocu-
lis, & lateri affixos; despe-
ratione rumpi, & rabie
nunquàm leniendâ. Proh!
qualis hæc vitæ crudeli-
tas, & carnificina!

III.

Spreta suæ salutis mo-
menta deplorant infeli-
ces; occasiones revocant
nunquàm redituras; tor-
quentur memoriâ volu-
ptatum, in quibus patri-
monium cœleste decoxe-
runt, sed illos nihil æquè
urit & lancinat, ut amissi
suâ culpâ DEI recorda-
tio pertinax & reluctanti-
bus

bus oculis, velint nolint,
oberrans.

*Mente inferos subi; & ex
damnatis quære, quid illic
miseros præcipites egerit, ex
ijs cognosce, quibus conditio-
nibus illic vivant, ex iisdem
discito, tum D E I timorem,
tum periculi ubiquè tibi pro-
ximè instantis.*

*Quis poterit habitare de
vobis cum igne devorante?
Isai. 33.*

*Ardor gehennæ, ardorens
extinguit luxuria. Isidor.
Pelus.*

VII. DIES.

De Penarum æternitate.

I.

AN potest læsus DEI furor ulterius tendere, quàm ut momenti vix unius voluptatem æternis supplicijs puniat? tamdiu vivere miserum & durare, quamdiu vivet, qui mori non potest; quàm

B

hor-

horrenda hæc moles infelicitatis! parumne sit damnatos torqueri supremis, & excruciaci malis, nisi etiam sempiternis! leve malum aciculæ punctio, at si perpetua, intolerabile: Quid dolores & carnificinæ, &c.

II.

Proh sæva & atrox æternitas! Postquàm lacrymis suis, maria omnia ficta damnatus, singulis guttatim sæculis implevit; rot millionibus annorum nihilo plus egerit ad imminuendos cruciatus, quàm si nunc primum

cœpisset laniari, sequetur
in finitis spatijs instauran-
da dolorum acerbitas ca-
tenus cassa & vacua.
Quam ubi toties repetie-
rit damnatus, quot sylvæ
frondes habent, arenæ
grana, & aër atomos, ni-
hil quicquam egerit, nec
unius quidem oboli no-
men deleverit.

III.

At enim damnatos non
suæ modo æternum de-
vorant, & cruciant pœ-
næ, sed ipsa quoquè dis-
cerpit, & torquet æterni-
tas. Hanc habent sem-
per animis obversantem,

ejus perpetuis morsibus
 divelluntur, interest om-
 nibus illorum, & incru-
 descit supplicijs; non pos-
 sunt, quin cogitent etiam
 inviti, nullum sibi speran-
 dum malorum crudelium
 finem. O cogitatio! O
 sortis pavendæ conditio!
 æternum ardere, æternũ
 flere, æternâ rabie discer-
 pi. Ah! si hæc nobis per-
 inde in animum descen-
 dant, ut à damnatis cogi-
 tantur!

*Vivacem hic exere fidei
 tuæ motum, & certæ assen-
 sum persuasionis, appensas
 culpis lethalibus à DEO pœnas*

immortales: credendum id
saltem, quod nequit percipi;
& nulla esse potest Christiani
calamitas major, quàm si æ-
ternitatem pœnarum damna-
tis indictam propriâ expectet
probari sibi experientiâ.

Ibit homo in domum eter-
nitatis. Eccl. 12.

O æternitas! quem tu non
moves, vel mente caret, vel
fide. Cardinalis Bellarmi-
nus.

VIII. DIES.

*De præsentia divi-
na conspectu.*

I.

CErnit me præsentem
 DEUS præsens, perin-
 de, ut si præter me quem
 cernat, in mundo nemo
 fit; mihi quinimo, & ad-
 est intimè velut infinita in
 spatia perspicax oculus;
 quem

quem nihil latet, & qui me observat; qui figit eâdem acie, quâ se ipse totû penetrat, & capit; eâdemque mentis scrutatur applicatione, ut si ab ipsa cesset contemplatione sui. Hoc fide certissimâ teneo, & adoro mihi intimè præsentem, vitæque meæ articulis omnibus intentû, & nutibus.

II.

Probrosius mihi est, ac centuplo turpius conscientiaæ meæ maculosa dedecora, unius D. E. I. sanctissimis oculis patere, quàm universorum mor-

talium indignationi, & contemptui exponi. Auden' tu in os Regis Regum, quod coram vilissimo famulo non ausis? Cæcitas est stupidæ, & insanæ, hominum oculos tantum revereri, DEI oculum tam nihili facere.

III.

Nullæ nos fatis noctiũ renebræ à Solis luce primaria defendunt; nullius secessus longinquitas à DEI occultat majestate; quocunque homines fugeris, occurret illic DEUS.

*Siste te divinis conspecti-
bus, & cave, ne quid in te
observet, quo illi displiceas;
assuesce DEUM intueri
presentem, potens frænum est
adversus peccatum, DEUS
adest, & videt; spectator, &
vindex.*

*Oculi mei semper ad Do-
minum. Psal. 24.*

*Si peccare vis, quare ubi
te non videat DEUS, &
fac quod vis S. Augusti-
nus.*

IX. DIES.

De sui ipsius diffi-
dentia.

I.

Suspectus tibi nemo
gravius fit, quàm tu
ipse. Sua cuique magis ex-
pavescenda imbecillitas
est, quàm quicquid illi ter-
ribile, inferorum tota mi-
netur crudelitas: verbo
levi, oculi conjectu, su-
spirio tacito sternimur &
peri-

perimus. Cadit Adamus :
 DEI fit immemor sui quæ
 Salomon ; Christum eju-
 rat Petrus. Myricis quid
 fiat , & arundinibus , si
 flatu levissimo deiciun-
 tur cedri ?

II.

Plerumque vincimur,
 ne præviâ quidem impu-
 gnatione ; conjuratas in
 nostram perniciem circũ-
 ferimus semper cupidita-
 tes , & sensus proditores ,
 nullus capitalior nobis
 hostis , quàm ipsum cor
 nostrum : quos non do-
 muerat tyrannorum ra-
 bies, illos cupiditates suæ
 ever-

everterunt. Cavetis ne
tibi fias unquam familia-
rior.

III.

Sanctissimos quosquē
terrui putata coram DEO
animæ suæ conditio, &
status; Anachoretas ma-
gnos, & añosis defunctos
pœnitentiæ ærumnis,
divini judicij expectatio
incerta, iis timoribus su-
spendit, & terruit, ut qua-
les essent, quove inde itu-
ri gementes ignorarent;
puncto temporis diu fan-
cti mutantur in dæmo-
nes, & damnantur.

Dic ergo cum S. Philippo Nerio : A me hodie Christe caveto sollicitè, nam si me deseris, meque mihi permit- tis, proditor tui fio. Occasio- nes longè, quas vites, prospice, nec illas dubites majoris esse periculi, quæ minus viden- tur metuenda.

Qui se existimat stare, vi- deat, ne cadat. 1. Cor. 10.

Quamvis sis in tuto, noli esse securus. S. Bernardus.

X. D I E S.

De horrore peccati.

I.

DEUM perdere, quàm
 portentosa res, &
 formidabilis jactura ! de-
 coctoris injuriâ, litis amif-
 fæ infelicitate, casûve alio
 suis bonis exutos in amen-
 tiam agit dolor, quanto
 acer-

acerbius detrimentū im-
 mensi, & infiniti boni?
 Infelix anima, quæ suo ali-
 quo peccato DEUM per-
 dit, sed absquē ulla com-
 paratione inferior, quæ
 hanc DEI amissi jacturam
 flocci facit.

II.

Proh ! quam tritum,
 familiare, & quàm igno-
 tum mortalibus peccatū!
 ludendo, jocando, rusti-
 cando DEI hostis fio, & iræ
 illius inexpiabilis victi-
 ma; cujusmodi ludus hic?
 oblectamentum quale?
 DEUS naturâ suâ totus
 amor, detestatur immen-

sis odijs peccatum . qui
 odit leviter , leve malum
 optat inimico ; qui capitali
 odio illum odit ; mortem
 illi cupit & extrema quæ-
 què . Immenfis quid fit
 DEUM nos prosequi o-
 dijs , quis dicat , aut capi-
 at ? hoc si non timemus ,
 & expavescimus odium ,
 ô saxa ! ô stipites ! sempi-
 ternis jam oppignerati
 flammis , etiamnum abs-
 què sensu sumus ?

III.

Spectaculum est hor-
 rendum Calvaria ; sed hor-
 ribilius anima , peccato
 faucibus , quàm Christus in
 Cru-

Cruce moriens. Una est illi moriendi causa, & carnifex peccatum. Ut vires illi & vitam adimat, moritur, & morte gravius illud odit.

Veraci dolore & serio crimina tua insectare; sola est divina iactura gratia, quæ possit lacrymis reparari.

Quem fructum habuistis in illis, in quibus nunc erubescitis. Ad Rom. 6.

Væ animæ audaci! quæ speravit, si à te recessisset, melius aliquid habituram. S. Augustinus.

XI. DIES.

De cura salutis.

I.

HOminis propriè hoc negotium est. Haud pluris cætera debent hominis interesse, quàm plumæ. Consilia principum; aulicorum agitationes & ambitus; apparatus motusq; bellorum; tã perplexa, & multiplex undiquè negotiatio, &c.

cre-

crepundia sunt, & nugæ
pueriles. Unica est sa-
piens, & dives negotiatio,
DEO famulari, & salu-
tem suam stabilire, hoc
solùm hominis est supre-
mum bonum, hæc tota
felicitas. Projectæ crimen
est abdicatæque rationis,
illud negligere, quod se-
cum tanti periculi molem
tantam trahit; progres-
sus tam lubricos; tam du-
bios exitus, & (si malè ce-
dant) irreparabiles. Tan-
tum studij ut vivas, tam
parum, ut benè ac beatè?
Ad fingendam fortunam
labor tam anxius, ad fir-

mandam salutem tam exiguus impenditur? quid hoc cæcitatatis, quid amenitiæ est? quid prodest homini, si mundum lucretur univèrsùm, animæ verò suæ detrimentum patiatur? *Matth. 16.* II.

Nostram habent pro fine salutem, quæcúmque sunt à D E O condita; si ab eo exerrent, frustra sunt & cassa; frustra lux folis, & terræ fœcunditas & custodia mentium beatarum, homini salutis suæ negotium spernenti. Jure cum eo in nihilum deberent omnia redigi. Indignus

dignus vità est, qui DEO
non vivit.

III.

Vulgo tamen salutis
ultima cura est; præter
hanc sedatè cuncta pro-
moventur, datur pecu-
nia scœnori, colono ager,
agro novus limes & quæ-
stuosior, damna omnia
desentur, præter unum,
quod remediocaret. Sum-
ptuosi sumus in corpus, in
animam parci, & sordidi;
videtur noster nihil ad
nos animus attinere, sed
esse alterius, quem pro-
sequamur odio inexora-
bili, aut bruti alicujus, aut

nullus potius: velut enim animâ carcamus, ad hoc illam tantum gerimus, ut perdamus.

Sit tibi ejus quantocûmque pretio servanda constans & immobile propositum; responde cuius tuam periclitanti constantiam, quod Benedictus XII. injustum ab se quidpiam roganti; duas animas si haberem, ultrò Principi unam, & libenter darem; perdere quam solam habeo, nec licet, nec libet.

Unum est necessarium.

LUC. 10.

Ubi salutis damnum est,
illuc utique iam lucrum nul-
lum est. S. Eucherius.

XII. DIES.

*De conversione ad
DEUM minimè dif-
ferenda.*

I.

Lentius ad DEUM re-
gredior, velut ejus
manus refugus metuam.
An usquè adeo malum est

DEI esse, adeó probros-
sum, vitæ probrosæ finem
honestum imponere? an
potest bonitas infinitum
amabilis, & pulchra, ni-
mium amari? Cras, in-
quis, certò cras, quidni
potius hodie, cur non
modò? tua fortè cras vin-
cula & catenæ rumpentur
mollius; & dociliorem
bonæ frugis animum sen-
ties? Haudquaquam pe-
nitus, ipsum quod omnia
enervat, & absumentem
tempus, pravos figit & corro-
borat habitus, facitque
morbos curationis omni-

no expertes, remédiorum
procrastinatio.

I I.

Quæ mala nos sistit re-
mora, quo minus sequa-
mur magnis ad pœniten-
tiam vocibus provocan-
tem? quid tandem nos
territat? laboriosa est vi-
tæ mutatio, quis neget,
aut quis dissimulet? sed
potest quicquam Christia-
no difficile esse aut labo-
riosum, Christum colenti
crucifixum, & Paradisum
expectanti? si quid est in
hoc agone terribile, pra-
vus est divinæ gratiæ, &
ingratus usus.

III.

Differam scilicet in futurum! futuri nempe sum Dominus, & meo arbitrio volvitur? præstolatur, fateor, meum reditum DEUS; hæc sacræ mihi asserunt paginæ, sed tacent quamdiu, & quantum supersit mihi temporis ad vivendum. Qui certum facit veniæ pœnitentem, certum crastini non facit peccatorem. Suppetet fortè conversioni tempus; at fortè non suppetet. Esse planè amentem oportet, qui fortuito momento, salutem

su.

suam sempiternam committit.

Nunc demum incipe, & tempus recale, quo sua flagitanti DEO procrastinas, & ludis contracta apud illum iura & nomina, & ad periculi, quod tamdiu iam subis, formidolosam cogitationem eohorresce.

Dixi, nunc capi. Psal. 79.

Nulla satis magna securitas, ubi periclitatur aeternitas. S. Gregorius.

XIII. DIES.

*De spernendis ho-
minum judiciis.*

I.

Loquuntur & garrunt
homines; sine sis gar-
riant, & in gratiam stul-
torum cave, ut velis desi-
pere. At enim de te quos
dabis sermones? dicent te
pluris **DEUM**, quàm ho-
mi-

mines facere; laudabunt
tacite consilium tuum e-
tiam maximè dissoluti, &
apud se omnino statuent,
probè te, rectèque agere;
utcumq; verò obloquan-
tur, quid interest, dum
officio satisfacias, & DEO?

II.

Quid hoc socordis, &
vilis est ignaviæ, Evange-
lium erubescere, cumquè
honorè homines vulgo
ducant, Principum gesta-
re symbola & colores;
Christi tesseram, & insi-
gnia occultare, & refuge-
re Christi servos? abjectis-
simi quique opifices, arte
sua

suâ palam gloriantur,
 Christianismi pudet Chri-
 stianos? erubescet Chri-
 stus coram Patre, quos
 Christi puduerit coram
 hominibus.

III.

Heu! habet scilicet e-
 rubescendum aliquid a-
 dorabile Christi nomen?
 notatur aliquo infamiæ
 nævo? probrum est ejus
 dictata sectari, & exem-
 pla? propudiosum non est
 impudicè, & impiè vive-
 re? quin nequè inglorium,
 nec contemptu dignum:
 tu tibi probi hominis titu-
 lum & famam dedecori

ver-

vertis? Quicquid tamen
deblateret, & nugetur
vulgus, honestissimi sunt
inter homines, & ingenij
supra omnes eximiè nobi-
lis, quicunque DEO fi-
deliorem dant operam, &
animosius apertiúsque illi
sua obsequia profitentur.

*Interrogo ego te, túque
ipse temet interroga, num te
illud interdum mundi vacu-
um terreat simulacrum? &
ab officijs viri Christiani cu-
ras tuas vel frangat, vel de-
slestat?*

*Non erubesco Evangelium
Rom. I.*

Quid

Quid times fronti tuæ,
quam signo crucis armasti.
S. Augustinus.

XIV. DIES.

*De usu divinæ gra-
tiæ.*

I.

Momenta gratiæ im-
primis etiam infimæ
nulla nobis donantur, ni-
si Christi nobis infinito
empta, & parta sanguine,
ejus-

ejusquè in cruce morientis quæsita precibus, impetratàque ab æterno Patre. Cogitationem promiscuè attendens, quam sibi sentit imitti cœlitus, instinctus præfocans vitæ melioris, Christi JESU proculcat sanguinem, & mortis ejus fructum evacuat.

II.

Obstricti DEO nominibus gratiæ tenemur, non ejus solùm, quàm nobis tribuit, sed quam destinaverat tribuendam, si nactus esset non refractarios, nec socordes illius

trapezitas. Occludamus licet Solis radijs fenestras, huic nihilo sumus lucis e-
jus minus debitores, quã
ultra à nobis excludimus.

III.

Viginti fortassis anni sunt, ex quo urgeris à DEO interius ea capeffere, quæ nunc etiam omittis, & refugis. Siccine decet tãdiu in schola salutis Spiritum sanctum audire docentem, sollicitantem, arguentem, minantem & frustra nullo compendio audire? meminimus DEUM creditorem esse, cui nemo decoquit; flagitatio.

tionem debitorum si festinari non adeò urget, grandi eam fœnori refervat. Denique fixa est cœlitus mensura gratiæ, & peccati certa, cujus ut metam attigeris, DEUM à te avertis nunquam rediturum.

Divini spiritus agnosce, & lauda munificentiam in collatis tibi tot gratiæ tam multiplicibus donis; veniam poscito ejus aut perperam, aut infideliter occupata: time; illi, si pergis immorigerum te præbere, ne te in perpetuum deserat.

Cui multum datum est,
 multum quæretur ab eo.
 Luc. 12.

Gratiam sequitur judi-
 cium. Basilius.

XV. DIES.

De usu temporis.

I.

INter vitæ hujus miseri-
 as, non mediocri fletu
 lugenda est jactura tem-
 poris: curtum est ac bre-

est, ve hoc ævi, quod vivimus,
 eo, pretiosa sunt illius mo-
 menti : hoc tamen vivi-
 mus ut nunquam mori-
 turi ; hoc ita traducimus,
 velut ad otium in eo posi-
 ti.

II.

Heu ! cui piam damna-
 torum, si punctum tem-
 poris quod dilapido &
 perdo, DEUS indulge-
 at, quos non inferos, &
 ignes extinxerit. Vitæ
 mihi momentum nullum
 est, cui non sit in promptu
 felicitatis beatæ, si volo,
 lucrum. Nullum omit-
 timus in vira ditescendi,
 D aut

aut voluptarij otij articulum ; ad occasiones purandæ , augendæque salutis assiduas ægrè interdum oculos vertimus ?

III.

Non est dies ille optimus , & summè faustus , quo tua negotia , & lucra quam prosperimè promovisti , sed quo merita tua , tuæque apud DEUM gratiæ profectum. Sic age ac vive , ut quocumque te puncto temporis quis roget , quid agas possis veraciter dicere , DEO meo & salutem meam vivo , ac laboro.

Conceptum DEO placendi propositum renova; altiusque in animum demitte, quicquid temporis extra illud ponis, tibi perire.

Nemini dedit spatium.
Eccli. 15.

Vacat tibi, ut Philosophus sis, non vacat, ut Christianus sis? S. Paulinus.

XVI. DIES.

De Sacramento-
rum usu.

I.

Sacramenta, ductus
sunt aurei, quibus in-
fluit in nos cum Christi
meritis, Christi sanguis.
Fontes sunt felicitatis no-
stræ primarij. Sed ea dum
perperam usurpamus,
Christi meritis injuriam
fa-

facimus, & salutis viam
nobis præcludimus.

II.

Ijs porrò utuntur per-
peram, qui ad illa, dum
pravè animo affecti ve-
niunt, vim eorum eli-
dunt omnem, & mortem
ex ijs pro vita referunt.
Quanta hinc nobis me-
tuendi causa: tot confes-
sionum tam parvæ emen-
dationis fructus; ab itera-
to tam sæpè divino epulo,
adhuc tanta, trivialis &
solutioris vitæ continua-
tio! Christianus illo vel se-
mel dignè pastus, marty-
rio par est, tu tete intro-
spice.

III.

Quod terrere te debet potissimum in accessu ad vitalem mensam, est illa Pauli vox: Si absquè serio admissorum dolore accedimus, iudicium nos, & mortem manducare, nostramque nobis quodammodo damnationē comparare; quam feret à nobis satisfactionem Christi corpus profanè, & crebrò, manducatione sacrilegâ violatum.

Observa sigillatim, in quibus consuevisti peccare, confitendo & communicando: illudquè pia sapientisque anima

ma emulare, quæ nunquam
divina adibat mysteria, nisi
velut tunc postremum actu-
ra, quod agebat.

Probet autem seipsum ho-
mo. I. COR. 15.

Pœnitentibus dico, quid
prodest, quia humiliamini, si
non mutamini. S. Augusti-
nus.

XVII. DIES.

De adorabili Mis-
sa sacrificio.

I.

Missa peracti semel in
cruce sacrificii,
quotidiana instauratio
est. Quod olim mundo
Calvariae theatrum de-
dit spectaculum, idem
nostris in templis perpe-
tuò editur. Nihil potes
DEO

DEO facere gratius,
quàm si tantì sacrificij ma-
iestatem venereris præ-
iens; quod Christianè ut
facias, junge animi sen-
sum cum sacrificante, &
cum illo unà æterno Pa-
tri filium ejus sacrifica:
aut Christi potius cordi
mitissimo cor tuum infe-
re, & DEO utrùmque
offer pariter, & incende.

II.

Proritamus in nos of-
fensâ perpetuâ & pertina-
ci DEUM, pœnis luen-
dâ infinitis; unde nobis
illi quod satisfaciat irato,
nisi ex filij ejus perpeffiõ-

nibus. Inopiæ nostræ nihilum imploremus? Nullæ poenitentium Sanctorū cruces, & cavernæ, nulla beatorum tormenta Martyrum, ærumnæ, & calamitates miserorum nullæ, possunt nominum apud DEUM nostrorum vel minimum apicem delere, nisi sacrificio crucis jungantur & meritis, quæ per sacrificium Missæ nobis tribuuntur, nostraque in jura transcunt.

III.

Non ferret planè DEUS ubiq; gentium tot ac tanta tam immanium scelerum

rum, quibus exasperatur
monstra, & inquinamen-
ta, nisi similiter ubiquè ur-
bium etiam pessimarum
filii sui sanguine placare-
tur. Tam caræ aspectus
victimæ excutit irato tela
de manibus. Si nostra
vindictam magnis voci-
bus exostulant crimina,
misericordiam majoribus
clamat JESU Christi san-
guis. Adoremus victi-
mam nostram Christum,
ad eam sæpius ad ejus a-
ras, nostraque illic ei ob-
sequia provoluti redda-
mus. Quanto ejus & no-
stro dedecore agit Chri-
stus

Stus deserta in aula solita-
rius, vacuísque in tem-
plis, dum aulae Principum
saluatoribus stipantur.

*Legem hanc tibi firmam
inducito, audiendi quotidie
sacri, sed eâ, quæ debetur sa-
crificio tanto, reverentiâ, &
metu: ad hoc finge te in Cal-
varium montem scandere,
spectator futurus Christi mo-
rientis.*

*In omni loco sacrificatur,
& offertur nomini meo obla-
tio munda. Malach. I.*

*Tunc verè pro nobis hostia
erit DEO, cum nosmetipsos
hostiam fecerimus. S. Gre-
gorius.*

XVIII. DIES.

De Eleemosyna.

I.

Quantum debemus Christo JESU, qui substituitis suo loco egenis, potestatem nobis tribuit, benè de se ac liberaliter merendi? In Eucharistiæ venerabili Sacramento manens Christus, nostras expectat, & ex-

E

ci-

cipit adorationes, suisque
 se in pabulum præbet, in
 pauperibus manens, suo-
 rum opperitur, movetque
 miserationes; jubetque
 ab ijs se juvari, & pasci.
 Ah! si hoc illi negas, in-
 felix anime! projecis cani
 tuo famelico panem, esu-
 rienti Christo negas: ô te
 iniquum & barbarum!

II.

Quod viris datur prin-
 cipibus, & magnis, ut
 plurimum perditur; ac
 verò redit semper grandi
 fœnore, quod DEO da-
 tur, etiam aquæ scyphus.
 Mille familias opulentas
 alea,

alea, comessatio, & luxus everterunt, ne unam quidem misericordia ingentes vel debilitavit, vel succidit. Ars est arcana, & indubitata faciendę rei, beneficentia in egenos.

III.

Ex beneficentię hujus mensura & modo, de cujúsque mortalium forte ancipiti (morte aut vitã sempiternã) postremum decernet, pronuntiabitque judicium: quid illic tot divites epulones dicent, quã depulsione objecta sibi à pauperibus refellent. Quid Christi sen-

rentiæ opponent duriti-
 em pectoris faxeam ex-
 probranti: *Ite maledicti in
 ignem æternum, esurivi, pa-
 nem mihi negastis; nudus fui,
 veste nuditatem meam non
 operuistis, &c.* Durities cor-
 dis in pauperem, præju-
 dicium est damnandæ ani-
 mæ: pignus salutis, ve-
 ra piæque commiseratio.
 Nobis enim quid possit
 Judex objicere, nostris ve-
 stibus tectus, pane nostro
 refectus & vegetus, pe-
 cuniâ nostrâ & necessarijs
 instructus? Nihil à supre-
 mo timendum nobis est
 tribunali; si causæ patro-
 nos

nos habuerimus pauperes.

Perpende igitur ; qualem te exhibere sis solitus pauperi ; an ut ipsimet Christo ? an ut legitimo traditori , cui ex anima cupias satisfactum ?

Fœneratur Domino , qui miseretur pauperis. Proverbior. 19.

Date omnibus , ne cui non dederitis , ipse sit Christus. S. Augustinus.

XIX. DIES.

De exempli officio.

I.

PLures egit in ruinam
 exempli pravitas, quàm
 proborum sanctimonia in
 frugem bonam. Si nobis
 nunc paterent inferi, tot
 ex millibus damnatorum,
 vix unum audiremus, qui
 non vociferaretur fremēs,
 illius exemplo perij. Proh!
 quan-

quanta culpæ immanitas hic subest, & pœnarum? Qui diligere jubemur inimicos; in fontibus, & mali erga nos nihil commertis, ut quid tantum malorum inferimus? cujus fuit infelicitas tam cruenta, ut animas perderet Christi sanguine redemptas? quid non illi sævum, & impia-
bile timendum? vel quæ possit nobis restare DEI fiducia, post direptam illi animarum prædam, tam ærumnoso partam, tantoque pretio.

II.

Vos ego alloquor pa-

E 4

ren-

rentes, qui exemplis parū
 Christianis viam filijs ve-
 stris, præitis ad inferos;
 præstabat illos nunquam
 ex vobis nasci; nec vos il-
 lis auctores vitæ fuisse,
 utpote morti per vos au-
 ctorandis, & quidem per-
 petuæ. Quid ijs dicturi,
 & responsuri estis, cum
 suæ à vobis beatitatis pa-
 trimonium repossent?

III.

Hortanti morem gera-
 mus Apostolo, Christum
 induamur, illius spiritu
 agamur, moveamur du-
 ctu, splendeamus virtu-
 tum dotibus, ut quisquis
 in

in nos aspectum conjece-
rit, Christi meminerit.
Non minus conferet fra-
ternæ salutis castigatæ vi-
tæ spectata integritas,
quàm dissolutæ improbi-
tas contulerit ad damna-
tionem.

*Adverte animum, quam
teneas vivendi rationē, num
re quâpiam innocentiæ alienæ
offensionis sis, & pete à DEO
criminum veniam, quorum
alijs ansam præbuiſti. An
levis adeò nostrorum nobis est
sarcina peccatorum, ut premi
velimus etiam alienis?*

*Væ homini, per quem scanda-
lum venit. Matth. 8.*

Pro tantis reus quisque est,
 quantos traxerit ad reatum.
 Salvianus.

XX. DIES.

De tolerantia.

I.

AD hoc non sumus
 Christiani, ut divitijs
 fruamur, & voluptatibus.
 In proclivem hunc finem
 & abjectum, opus Chri-
 stianismo nihil fuit. Suo
 tantum mundus nativo
 pon-

ponderi, opinioni, & cupiditati fuerat permittendus. Christiani vita delectatio est admissarum in DEUM offensarum, & cupiditatum mors jugis, ac violenta: vel diligenda nobis est Christi crux, vel fides ejuranda.

II.

Quid enim Christi nos docet Evangelium? Beati qui lugent. Væ vobis divitibus, qui nunc habetis consolationem vestram, &c. Et hæc quidem est Spiritus Sancti lingua clara & facilis; sed videtur jam solis perspicua barba-

ris; ad martyria procur-
runt Japones & Canaden-
ses Christiani & hic de
tolerandis aduersis arti-
culus, de Evangelij Eu-
ropæi symbolo tantum
non excidit. Satis' cer-
to à nobis felicitas credi-
tur in lacrymis sita? infe-
licitas in opulentia & vo-
luptatibus? & tamen hoc
effatum religionis nostræ
sacrofanctæ, eâdem tenē-
dum, nec minus certâ
persuasione, quàm Au-
gustissimæ Trinitatis, &
incarnati **DEI** myste-
rium.

III.

III.

Oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam suam: nemo beatorum nisi hac viâ in cœlum evasit: quod ijs & Christo tanti stetit, hoc nempe inertibus & incurijs nobis obventurū putamus: Crux electorum est & fors, & character; qui nec ullam habet, nec habere sustinet ejus partem, reprobi notâ inustum se noverit. Aut enim hic necessariò; aut illic perferenda sunt nobis adversa.

Christum adora de cruce pendentem; & ab eo precare,

ut

ut te crucis in partem aliquã
admittat, ex qua in eius pa-
riter gloriæ societatem ad-
mittaris.

Qui non bajulat crucem
suam, & venit post me, non
est me dignus. Luc. 14.

Padeat sub spinoso capite,
membrum fieri delicatum.
S. Bernardus.

XXI. DIES.

*De conformatione
voluntatis propriae curae
divinae.*

I.

Summum hominis bonum est, velle idem cum suo conditore. Hac unâ pressim voluntate vera sanctitas continetur, nec aliunde sancti nomen, &

& decus Sanctorum ullus adeptus est, nisi privati arbitrij consensione cum divino. Quidquid præterea virtutum paraveris, nec solidè pius es, nec religiosus, si hac carueris.

II.

Qui DEI nutibus ægrius acquiescit, DEI iura tacitè usurpat. Optare res cursu alio quàm quo reguntur agi, quid est aliud, quàm DEUM, nec Dominum velle, nec arbitrum? Nulli nos infestant DEI injussu casus; & iniquum est prorsus, ut
no-

nobis displiceat, quod Sapientiae placuit infinitae.

III.

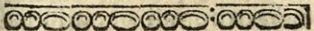
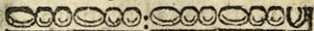
Quaecunque accidunt, digeruntur à D E O, dispensanturque in utilitatē mortalium; etsi ferro jugulum meum petat, certus sum, ejus manum, & ferrum, miti ejus affectu, & paterno regi. Quid igitur metuum ab amante, aut velle quid possum, nisi quod ipse vult. Absit querar deinceps de aestu, de frigore, de lite perdita, de morbo, quo teneor; naturam hæc omnia mutant, dum per DEI manus

nus ad nos perveniunt, & transmittentis beneficentiam induunt. Vulgò audiunt adversa, calamitates, miseriam; sunt tamen reverâ casus fortuiti, & faventis cœli singularia munera, si ad providentiæ divinæ lucem finésque spectentur.

Tuis ergo te libens arbitriis exue. ac DEUM precare, ut abs te, ac de te fiat, quodcûmque voluerit.

Ita Pater, quia sic placitum fuit ante te. Matth. 11.

Ille placet DEO, cui placet Deus. S. Augustinus.

XXII. DIES.

De Statuenda in

DEO fiducia.

I.

Valetudinem medico,
 Patrono litem, vitam
 quóque si cæcus es, pue-
 ro, imò & canis ductui
 committis; & tui curam
 DEO ægrè, aut timidè
 permittes?

II. Ne

II.

Ne formicas quidem,
& culices negligit provi-
dentiaē supremæ bonitas
ipso orbe vastior: ad ima-
ginem conditus; ad beati-
tatem educatus, Christi
sanguine emptus, quid
metuat? Alit DEUS igna-
ros suæ lucis, & nominis
populos; bonis cumulat
suis sacrilegos divinitatis
suæ contemptores. Chri-
stianorum causâ quid non
agat, à quibus amatur,
& colitur? rationibus no-
stris haud paulo tutiùs &
quæstuosiùs, in manus
ejus depositis consulitur,
quàm

quàm in nostras. Sina-
 mus ut ipse illas curet. Pa-
 ter nobis simul est & ma-
 ter, facit utriusque tene-
 ritudo, ut ijs incumbat
 promovendis. Suam no-
 bis obstrinxit tutelam,
 promissa non fallat; prius-
 que in nihilum terra, &
 cœlum redierint, quàm
 ut probos perire patiatur
 suo patrocínio confilos.

*Interrogetur hic; exami-
 neturque animus, num fidu-
 ciâ nitatur dignâ profusione
 divinæ bonitatis, & Christi
 meritorum.*

DEUS meus es tu; in
 ma-

manibus tuis sortes meae.

Pfal. 30.

Projice te in eum; non se
subtrahet, ut cadas. S. Au-
gustinus.

XXIII. DIES.

De amore in

D E U M.

I.

EO usque nos dilexit
DEUS, ut filium
suum unigenitum nobis
da-

daret, daturus omninò, si
 quid pretiosus habuisset;
 potuítne majori pretio
 nostrum erga se amorem
 emere? Suum secum cir-
 cumfert phyltrum medio-
 ris bonitas, suam habet
 justam ubiquè amabilita-
 tem: Infinita & nullis
 spatijs circumscripta, qui
 possit à me non amari; An
 esse amabilis desinit, quod
 metâ careat amabilita-
 tis?

I I.

Præcipit nobis sui amo-
 rem DEUS, an justo se-
 verius, & onerosius est
 præceptum pulchritudi-
 nis

nis diligendæ, quæ infinitas habet illecebras, & causas. Toto corde se amari præcipit, totas scilicet cordis exigui DEO immenso angustias dare nimium quis putet? Totum qui dicit, nihil excipit, nisi totum dederò, nihil dedi.

III.

Si quæ statui possent æternitati metæ, ne poenis quidem omnibus inferorum, vel ipsius judicio diaboli malè emeretur facultas diligendi DEI: felicemque se quisvis censeret damnatorum, si post

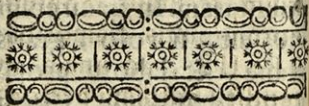
cru-

cruciatus sæculorum in-
 & numerabiles obtineret
 DEI saltem semel amandi
 potestatem. In manu enim
 mea est, si volo, gratis
 planè, & labore propè
 nullo id assequi. Hoc si
 nolo, dum possum, ma-
 lum opto, & volo inferis
 gravius.

*Omniem itaque præter DEI
 unius amorem abnega; charis
 omnibus nuntium remitte,
 & quantà vi potes animum
 adige, ut præ omnibus
 DEUM amet.*

*Si charitatem non habuero,
 nihil sum. I. Cor. 13.*

*Si amare pigebat, red-
mare non pigeat. S. Augu-
stinus.*

XXIV. DIES.

*De amore in Chri-
stum JESUM.*

I.

TAm caro nihil un-
quàm emptum est, ut
hominis anima: ejus pre-
tium fuit DEUS. Com-
meritus fueram inferos,
posce-

da. poscebat Dæmon, posce-
gu. bant universa vindictam,
quibus me crimina obno-
xium fecerant. Spretis
eorum justis clamoribus
JESUS, ad unam at-
tendit, mitissimi pectoris
sui vocem, misericordiam
pro me postulantis & ve-
niam. Misertus mei est;
& hanc mihi toto, quan-
tus erat sanguine rede-
mit. Esto DEI non fo-
rem creatoris, & nullo ei
tenerer jure; Salvatoris
tamen DEI castrense pe-
culium, & possessio sum.
Servatæ ut minimùm sa-
lutis, animum debeo gra-
tum,

tum, & memorem; vitam illi si minus valeo pro vita rependere: quis tantopere amanti, amorem negare mutuum sine barbaro & execrabili pectore valeat?

II.

Canis os nudum, mihi que inutile proijcio de mensæ meæ analectis; rependit mihi canis escam vacuum, & exsuccam amore, blanditijs, fidelicustodiâ. Congerit in me dona sua Christus, sanguinem, merita, thesauros pretio emptos inæstimabili; & sto immobilis, &

fa-

saxo durior. Disce, ô ingratum caput, disce, naturæ abortivum, tua ex bellua officij tui saltem aliquam partem: magister tibi est, & judex canis tuus, nisi ejus exemplo movearis, & mitius sapias, bestijs pejor es, atque immanior.

III.

Animum gerimus in amicos tam tenerum, & sensus ad eorum beneficia tam acutos; num Christi JESU solius amorem munificum & immensum, duritie pectoris, & barbarie ingrata pensabimus?

quis eorum pro nobis in
crucem suffixus est?

*Christi JESU amorem à
Christo flagita, nisi per illum
obtineri non potest.*

*Si quis non amat Christum
JESUM, sit anathema. I.
Cor. 16.*

*Si totum me debeo profa-
cto, quid addam pro refecto,
& hoc modo refecto. S. Ber-
nardus.*

XXV. DIES.

De amore in pro-
ximos.

I.

FAlsò sibi de amore in
DEUM blanditur,
qui fratrem non amat,
frustra est, quicquid boni
agit, seque ipsemet fallit, si
fratrem non diligit. Ex-
secratur quoque martyri-
um

um DEUS, si destituitur charitate.

II.

Hoc est, inquit JESUS, præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Ponamus hominibus nihil inesse amabile; at hoc solum, quod Christus amare illos dignatus est, parumne sufficit, ut eos intimè diligam? Delicatiores sim, & morosioris fastidij, si mihi non sapit, quod Christo sapuit, & quod plusquam seipsum adamavit.

III.

Christi amore profecto

Quò non amplector illos,
 quorum causâ nolim vi-
 tam libenter, & bona per-
 dere: rarum sit fateor hoc
 decus inter Christianos
 tam arduæ, & exquisitæ
 pietatis; est tamen & Chri-
 sti proprium, & Christia-
 nis omnibus imperatum.

*Sensus concipe, ac fove te-
 neros, incensi erga illos amo-
 ris, quos tantâ suâ dignos
 charitate censuit Christus
 JESUS, & hoc tibi con-
 stanter, & fortiter impera, ne
 re ullâ proximum unquam
 ledas.*

*Qui diligit proximum, le-
 gem implevit. Rom. 13.*

Dilectio sola discernit inter filios DEI, & filios diaboli. S. Augustinus.

XXVI. DIES.

De inimicis diligendis.

I.

Christianismo tam altè est insita lex sancti in omnes amoris, ut ne hostes quidem excludi à se patiatur. Hanc nobis
Christi

Christus posuit inviolabilem, hanc exemplo, & factis præivit. Jubet DEUS; & durum jubentis censemus imperium? Mortem suam DEUS carnificibus condonat, nos ne levem quidem fratribus offensiunculam remittemus?

II.

Nullus veniæ locus superest, veniam hostibus neganti. De nostro exemplo quod agat DEUS sumit; sicut inimico parcimus, ita Christus nobis. Christianus vindictam appetens, ore suo se damnat

nat toties, quoties repetit
 precationem dominicam.
 Aut diligamus inimicos
 necesse est, aut oderimus
 nos ipsos.

III.

Christianorum par mu-
 tuò sibi infensum religio-
 nes videtur sectari con-
 trarias. Quo pacto enim
 qui ferre aspectus mutuos
 non possunt, adoraturi
 sunt ad idem altare, sum-
 pturi eadem ex mensa ci-
 bum; unum sibi ambobus
 suasuri, & expectaturi pa-
 radisum? Fas est solos dæ-
 mones odisse; oderint se
 quoquè invicem damna-

ti, est enim illis hoc ad
 pœnam inflictum, ut se
 alternis, & junctis lacerent
 odijs. Nullum igitur est
 certius damnationis futu-
 ræ argumentum, tenaci
 in hostes odio; caracte-
 re hoc iniustus animus,
 suum hac tesserâ jam
 apud inferos metatur ho-
 spitium.

*Te te ipse explora penitus
 coram Christo de cruce pen-
 dente, & si quid in te à fra-
 terno amore alienum, aut
 frigidum senties, in hausto
 è Christi vulneribus igne ac-
 cendere, & absumere con-
 tende.*

Qui odit Fratrem suum,
homicida est. 1. Joan. 3.

Vindicari vis Christianus?
nondum vindicatus est Chri-
stus. S. Augustinus.

XXVII. DIES.

De Christi JESU
imitatione.

I.

Similitudinis divinae
præpostero ambitu
primus hominum hominibus

per

perdidit seipsum & perijt;
 ejus posteris nulla est ad
 salutem via, nisi ut ambi-
 te meliori Christum DEI
 filium æmulentur, ejus-
 què archetypo assimilari
 contendant, & imprimi:
 nam electorum est caput;
 & reproborum nota est,
 ejus imaginem non refer-
 re.

II.

Tam sollicitè mores ri-
 tusquè urbici observan-
 tur; ad Christi vitam, e-
 jusquè regulas vix sunt,
 qui animum advertant.
 Ex Principis modo, & mo-
 ribus se fingunt aulici;

Philosophorū non solū
 placita, sed etiam natura-
 les nāvos subinde Disci-
 puli sectati sunt; ego nu-
 seriam, & debitam curam
 hucusquē unquām adhi-
 bui ad filij D E I, virtu-
 tumquē ipsius imitatio-
 nem? Quam erubescen-
 dum, me pedem hactē-
 nus vix movisse, ut eum
 sequerer! quām probro-
 sum illi est, cum quidem
 præire, sed qui eum comi-
 tetur, vix aliquem reperi-
 ti?

III.

Quā fronte adstabo su-
 premo Judici, componen-

ti me cum meo archety-
po? vitam ejus cum mea;
demissionē ejus sacrosan-
ctam cum meo supercilio;
cum meis delicijs, & luxu,
vulnera ipsius: mansue-
tudinem, cum iracundia?
&c. Christianismi expers
Christianus; diaboli ser-
vus ex Christi fonte lo-
tus; conscriptus sub ve-
xillo crucis, & mundo
carniquē militans, quale
monstrum, proh DEUS!
quāque horribilē! Aut
baptismi eradam chara-
cterem, & professione me
abdicabo Christiani, aut
Christi nunc tandem re-

gula, & amussi vivam; quia nihil est aliud vita Christiani, quàm imitatio vitæ Christi.

Vide hujus vitæ, num colorem geras, & lineamenta num in omni tua agendæ ratione Christi discipulum referas?

Magister, sequar te, quocunque iëris. Matth. 8.

Sine causa sum Christianus, si Christum non sequor. S. Bernardus.

XXVIII. DIES.

*De peculiari erga
Deiparam pietate.*

I.

COR mihi quis, ô quis
ab imis revellat præ-
cordijs, si est erga Mariam
frigidum ! DEI matrem
quisquis non amat, indi-
gnus vitâ est, & cujuscúm-
que alterius amore ; nihil

potest DEO excellentius fieri, amabilius nihil, mihiq; beneficentius. Quid ergò illi æstimationis prope infinitæ, quid amoris, quid fiduciæ non debeam, & profusè ac prodigè deferam?

II.

Si (quod DEUS avertat) mea omnia in auras evanescant religionis officia; hoc saltem, pietatis in Virginem tenebo, & colam, dum vita suppetet, & quibuscumquè me malis, sceleribusquè involvero, ex illo tamè exitiabili criminum meorum gurgite,
ab

ab ea gratiam conversionis ad DEUM sperabo, & petam. Mergetur licet inferis collo tenus, inde caeli Reginam in opem vocabo, miserationi ejus integrè me committam, nemo enim potest inter Mariæ brachia perire.

III.

Ad ejus tribunal rei quantumvis insignes provocant, suasque omnes conclamationes eventus causas ad eam referunt. Securè offenso, & irato nobis DEO, matris ejus appellatur misericordia: gloria ejus est, benè mise-

ris facere, parsquè illius in
coelo majestatis, pecca-
tores in suum exitium ob-
stinosos, in filij gratiam
revocare. Hunc si ani-
mum gerit erga scelera-
tos, qualem geret in fide-
les servos? Et possit vide-
licet parens mea optima
& mater misericors addu-
ci ad signandum damna-
tionis meæ decretorium
syngraphum? Possessio-
nem ejus bonitatis, præ-
scriptione annorum plus
mille sexcentorum firma-
tam tenemus, quis ei cre-
dat renunciaturam, &
spes nostras nunc primum de-

decepturam? Peccare in
 illam non possumus gra-
 vius, & in nos damnosius,
 quàm si ejus diffisi clemen-
 tiæ, à poscendo ejus au-
 xilio absistamus. Ubi à
 Mariæ cultu desiero, ibi
 actum de me in perpetu-
 um reputabo.

*Nostra ergo illi obsequia
 instauremus, profiteamurque
 ipsi ex animo:*

*Dominare nostri tu, & fi-
 lius tuus. Jud. 8.*

*Maria! ó nomen, sub quo
 nemini desperandum. S. Au-
 gustinus.*

XXIX. DIES

*De S. Josephi cultu
singulari.*

I.

SANCTI JOSEPHI plenum
encomium verbis duo-
bus Spiritus Sanctus con-
texuit, dum MARIÆ spon-
sum, & Christi Patrem
nominavit. Non videtur
potuisse creatam animam
DEI magnificentia sub-
li-

limius attollere, nisi DEO
JESU, & MARIAE fe-
cerit æqualem. Unum
esse cum una DEI Ma-
tre, Patris DEI vicem in-
ter homines gerere, apex
est dignitatis, ad quam
possit nemo evahi mayo-
rem.

II.

Præest cœlesti ærario
Josephus, dispensat DEI
opes. Utamur gratiâ,
quâ pollet, si quid à DEO
cupimus impetrare; quæ
providentiæ divinæ com-
munis ratio, extra spem
nobis repræsentat, fiunt
Josephi præsidio factu
pro-

prona; nihil ei negat in
cœlo Christus, cui esse
voluit in terris subditus.

III.

Augēt nostram sancti
Josephi venerationem,
quod ejus potentiam æ-
quat par bonitas; ut Pa-
ter DEI Salvatoris, &
Deiparæ sponsus, Chri-
stianos omnes pro filiis
ducit; post sua tam assi-
dua, & grata in Christum,
& Matrem obsequia, non
potest ijs ope suâ deesse;
quos tanto amore com-
plectitur Mater, tanto
emittit sanguine filius.

Securè animum in sancti
Josephi manibus depone, ac
pete ab illo quotidie talem
orbitum, quali ipse beatos in-
ter J E S U dulcissimi, & Ma-
riæ sponsæ complexus expi-
ravit.

Ite ad Joseph. Gen. 41.

Quàm potentiores sunt in
caelis, qui tam potentes fue-
runt in terris? S. Bernar-
dus.

XXX. DIES

*De peculiari cultu
Sanctorum Angelorum.*

I.

Certâ, & communi per-
suasione tenet Ec-
clesia, mortalium quem-
libet habere Angelum
suæ custodiæ deputatum.
Quanta foret rustici glo-
ria, si Rex ejus tutelam,
ejus-

ejusque rem omnem Principi credidisset è Regio sanguine, & hoc illi munus expresso imperio mandâisset? At quanta bonitas illarum Mentium, tam prõnis, & alacribus studijs capeffentium curam miserabilium hominorum, Deoque infensorum? Est certè comparatio nonnulla, villici cum regio principe, cum Angelo nulla.

II.

Nunquàm absunt nostro à latere genij tutelares; nunquàm à nobis oculos amovent, testes sunt

sunt omnium, quæ mente
 versamus, & foris agimus.
 Et quem viri honesti à
 quovis indecoro & turpi
 admittendo, nõ inhibeat
 præsens, & interior ocu-
 lus? Estne homo quicum-
 que ille sit, observantiã di-
 gnus reverentiori, quàm
 Angelus?

III.

Dignitatis suæ rationi-
 bus libenter sepositis,
 beati Spiritus in nostris
 utilitatibus promovendis
 quodammodo toti sunt;
 quid enim non fatagunt
 nostri causà? Prælucent
 nobis suo ductu, suis De-
 um

um, & nostris precibus, pro nobis fatigant. Consolantur nos in adversis; subducunt periculosis; tentatos corroborant; defendunt ab hostibus; continuâ nos adhortatione ad mutandam in melius vitam, Deique amorē sollicitant; sæpè quóque nos scelerum nostrorum in furore ipso, & rabie, officij admonent, interdum ipsimet, & pœnâ castigant salutari: nulli demum sedulitati parcunt, ut nostræ consulât saluti; quod illis negotium præcipuè cordi est. Hos ergò præ-

ci-

cipuâ si nō diligimus, ob-
servamus veneramurque
pietate, indigni profectō
illorum tutelâ, patroci-
nio, & curâ sumus.

*Custodis tui præsidium im-
plora crebrius, idque præ
omnibus ab eo flagita, ut in
occasionibus peccandi, præ-
sens tibi adsit, & in postre-
mo mortis articulo.*

*Angelis suis mandavit de
te, ut custodiant te in omni-
bus vijs tuis. 90.*

*In quovis angulo, Ange-
lo tuo reverentiam habe. S.
Bernardus.*

XXXI. DIES.

*De ardore divini
obsequij.*

I.

Tanto saltem studio
rem DEI curemus,
quanto ille rem nostram:
& quanto ipsemet in salu-
tem nostram ardore, tan-
to in eandem cum illo in-
cumbamus. Agit hoc u-
num extra se, nihil præ-
te-

terea, ut animi nostri absolvat sanctitatem. Huc omnes paterni pectoris curas, & conatus, huc providentiæ totius consilia, huc scita refert misericordiæ, & clementiæ in fontes profusionem. Quãtus hinc pudor animo, DEUM frigidius amanti!

II.

Si DEUM ex nobis, nostrâque inertia metimur, nostris videbitur indignus obsequijs, ijsquẽ condigno præmio pensandis aut impar, aut nimio tenax, & avarus. Quod enim aliud feratur

de domino illo iudicium, cui pigram dent famuli, & frigidam operam. Deducoramus profectò DEUM, ejusquè servitutem, & præmia, cum ejus imperatis ignavam aurem, manumquè præstamus. Maledictus certè, qui facit opus DEI negligenter.

III.

Pluris est quicquid etiam perleve, DEI causam vel suscipitur, vel agitur, quàm quod omnes unquam heroës patrârunt. Si est tam acer ad gloriam stimulus vanitas, quantus debet esse æternitas? Qui
suas

suas navant dæmoni operas. nulli parcunt sudori, repulsâ offenduntur nullâ, nihil exoptulant, queruntur nihil; estne Christi conditio, quàm dæmonis pejor, & deterior inferis paradisus; Sit ergo mihi deinceps pro schola tartarus; & tantopere DEUM amem, quanto illum odêre damnati, tantâ illi fide nisi què serviâ, quantâ mundo servitur, & dæmoni. Fierine potest, ut quis ineptè sibi persuadeat, hanc servitutis divinæ mensuram supra

de

debitum modum plus iusto extendi?

Vide, quam teneas in cursu divini obsequij rationem?

Attende, in quibus potissimum torpeas & frigescas, ac stude, sic illa deinceps emendare, ut non sint Domino cui servis, indigna.

Spiritu ferventes, Domino servientes. Rom. 12.

Quales impetus habebas ad mundum, tales habebas ad mundi artificem. S. Augustinus.

Quædam Sacratio-
ris Philosophiæ Di-
Etamina.

Quidquid agis, præter
salutis negotium, a-
missum judica.

Unum est, quod agas
necessarium, nempe quod
Maria elegit, quod à te nõ
auferetur; quo beata effi-
citur anima.

Duo sunt fines Homi-
nis, bonus, & malus, bo-
norum, & malorum. In
al-

alterutro esse, necesse est,
quia medium non datur.
Ut in bono sis, à malo ca-
ve.

Si quem vis hostem o-
disse, te oderis : nullum i-
sto salubrius odium ; nul-
lus tibi teipso peiore est ho-
stis.

Christus per omnia as-
similatus est tibi : cura, ut
tu vicissim illi te assimiles.

Hæc summa hominis
gloria est, Deum sequi : hæc
summa opulentia, Deum
sibi facere debitorem.

Quid prodest homini,
si mundum universum lû-

cretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur?

Quidquid Deo in te displicet, sine mora abiiciendum puta.

Omnia tua vis bona esse; inter tot bona cave, ne tu solus malus sis. Ante omnia te oportet bonum esse.

Quid hominem times, si Deo places? Solus Deus debet noster timor, & amor esse.

Deus ubiquè & auris est, & oculus.

Omnia uti **D E U S** vult, tu quoquè vellis: velle meliùs non po-

e- potes : nec summum bo-
num potest malè velle.

i- Spera in Deo firmiter ,
n- qui & juvare vult , quia
o- bonus ; & scit , quia omni-
c- sciens ; & potest , quia om-
e- nipotens . Modicæ fidei ,
e- & spei , quid dubitas ?

n- Si terram diligis , terra
es : si temporalia , evane-
sces cum tempore : si De-
um , (prope dixerim)
Deus es .

Momento stat æterni-
tas : momento lucri fieri
potest , momento perdi.
O quanti momenti est
tantillum momentum !
nulla est jactura , quæ re-

parari non possit : sola ja-
ctura temporis recupera-
ri non potest, quia volat
irrevocabile tempus, quo
nihil est pretiosius, cum
ab ipso dependeat æter-
nitas. Quanti emerent
damnati vel unicum tem-
poris instans ?

Unum momentum
semper nos debet habere
solicitos, bonæ scilicet
mortis. Sed hoc à bona
vita dependet : nam ma-
lè mori nequit, qui benè
vivit : vix potest mori be-
nè, qui malè vixerit.

Præstat millies mori,
quàm

quàm DEUM vel levissimè
offendere.

Æternitati labora , &
cœlo : quidquid aliud
opum congesseris , nihil
tecum hinc auferes.

Divitias incarnata Ve-
ritas dixit spinas esse : ne
te pungant, nolito cor ap-
ponere.

Mundus & caro vocant
te, & sequeris: vocat Chri-
stus , & tergiverfaris? audi
veritatem, ne decipiaris à
vanitate.

Sicuti nullum malum
pœnâ vacat, ita nullum
bonum præmio carebit.
Si ergo placet magnitudo

proemiorum, non deter-
reat certamen laborum.

Cur hominibus famu-
laris, & Deo non servis?
nempe vis alijs prodesse,
nocere tibi. Qui sibi ne-
quam, cui bonus?

Diligendi proximi men-
suram ex te cape: quæ
vis, ut faciant tibi homi-
nes, & tu facito illis. Hoc
fac, & vives.

Nihil amore est pretio-
sius, quo cælum emitur,
summa ergo dementia:
aut vana amare, aut no-
xia.

Frustra quæris, quod-
nam horum sit majus, su-
fi-

sti
ut
ne
fi
fil
est
sca
na
qu
pu
ge
O
do
Id
fic
nu

stinere, vel abstinere?
utrúmque enim tibi est
necessarium.

Nolo DEUM timeas,
si amare potes: quia hoc
filiorum, illud fervorum
est. Ut tamen amare di-
scas, time.

Mundum times; ô va-
nam formidinem! Deum,
qui potest occidere cor-
pus, & animam mittere in
gehennam, non times;
O palmarem vesaniam!

Quid quæris in mun-
do, qui major es mundo?
Ideo namquè tibi nihil suf-
ficit, quia cum omnia mi-
nuta sũnt, solus animus
H 5 tuus

tuus est vastissimus, &
ipsius DEI capax.

Quid tam tuum, quàm
tu; & quid non tam tuum,
quam tu, si es alterius? sis
ergo illius, sub quo jacere,
supra mundum stare est.

Noli dividere cor tuum
quasi DEO partem unam,
alteram mundo daturus.
Qui totum te creavit, to-
tum te exigit: non potes
duobus Dominis servire:
nec legitima hæc est par-
titio, ubi DEUS vult toto
corde, totâ mente, totis-
què viribus diligi.

& Vanitas vanitatum, &
 omnia vanitas, præter
 amare DEUM, & illi soli
 seruire.

INDEX
CAPITUM

SEU

DIERUM

I. DIES.

De Fide, pag. 1.

II. *De fine homi-
nis*, 5.

III. *De Morte*, 9.

IV. *De Iudicio ul-
timo*, 13.

V.

I N D E X.

V. *De Paradiso,*

17.

VI. *De Inferis,* 21.

VII. *De Pœnarum*

æternitate, 25.

VIII. *De Præsen-*

tia Divinæ Con-

spectu, 30.

IX. *De sui ipsius*

diffidentia, 34.

X. *De Horrore*

peccati, 38

I

XI.

I N D E X.

- XI. *De Cura salutis,* 42
- XII. *De Conversione ad Deum minimè differenda,* 47
- XIII. *De spernendis Hominum Judiciis,* 52.
- XIV. *De Usu Divinae gratiae,* 56.
- XV. *De Usu temporis,* 60.
- XVI.

I N D E X

XVI. De Sacra-
mentorum Usu,
 64.

XVII. De Adora-
*bili Missæ Sacri-
 ficio,* 68-

XVIII. De Elee.
mosyna, 73

XIX. De Exem-
pli officio, 78

XX. De Toleran-
tia, 82

XXI.

I N D E X.

- XXI. *De Conformatione voluntatis propriae cum Divina,* 87
- XXII. *De Statuenda in Deo fiducia,* 91
- XXIII. *De amore in Deum,* 94
- XXIV. *De amore in Christum IESUM,* 98
- XXV.

I N D E X.

XXV. De amore
in proximos, 102

XXVI. De inimi-
cis diligendis,
106.

XXVII. De Chri-
sti JESU imita-
tione, III.

XXVIII. De pecu-
liari erga Dei-
param pietate,
115.

XXIX.

I N D E X.

- XXIX. De Sancti
Josephi cultu sin-
gulari, 120.
- XXX. De pecu-
liari cultu San-
ctorum Angelo-
rum, 124.
- XXXI. De Ardo-
re Divini obse-
quij, 129.

O. A. M. D. G.

B. V. M. H.

ti

n-

20.

u-

n-

lo-

4.

lo-

se-

29.

.

